

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/216/2013
Identifikačné číslo spisu:	1112212311
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1112212311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu R. C., bývajúceho v L. W. U., I. XXX/XX, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 7,63 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 96/20012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012 sp. zn. 3 Co 489/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej o d m i e t a.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 22. augusta 2012 č. k. 25 C 96/2012-33 uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 48,46 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodol tak podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p., keď mal za to, že návrh na začatie konania podal žalobca dôvodne a k jeho späťvzatiu došlo v dôsledku uznania žalovaného plnenia žalovanou. Námitku žalovanej, že žalobca si mohol uplatniť všetky nároky smerujúce voči žalovanej jednou žalobou, považoval za irelevantnú, keďže žalobca je dominus litus v spore a zákon ho nijakým spôsobom nelimituje v spôsobe uplatňovania si svojich nárokov.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na odvolanie žalovanej, uznesením z 31. októbra 2012 sp. zn. 3 Co 489/2012 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, keď mal za to, že žalobcu zákon nijakým spôsobom nelimituje v spôsobe uplatňovania svojich nárokov, podaním samostatných žalôb, ktoré vyžadujú vlastný spôsob dokazovania.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá ho žiadala zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. videla predovšetkým v tom, že odvolací súd ako aj prvostupňový súd svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, nevysporiadali sa s jej argumentáciou, ktorá bola spôsobilá ovplyvniť výsledok súdneho sporu. Tento postup, podľa názoru žalovanej, predstavuje porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu zaručený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietala, že žalobca jednou žiadosťou požadoval odškodnenie, avšak na súde si nároky uplatnil niekoľkými samostatnými návrhmi,

pričom podľa jej názoru ide o jednoduché spory s minimálnou výškou hodnoty sporu, ktoré vychádzajú z toho istého skutkového stavu vecí a z toho istého právneho titulu. Mala za to, že priznanie trov právneho zastúpenia je v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom č. 586/2003 Z.z. o advokácii a konanie právneho zástupcu vykazuje znaky obchádzania zákona, účelovosti a získania finančných prostriedkov na úkor štátneho rozpočtu SR.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že má za to, že dovolací dôvod nie je daný a dovolanie navrhol pre neprípustnosť odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O. s. p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolateľka v prejednávanej veci napadla dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. výslovne vylučuje možnosť podať dovolanie v prípade, ak ide o uznesenie o trovách konania, bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania preto podľa tohto ustanovenia neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Pokiaľ dovolateľka namietala nedostatky dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu a vysporiadania sa s odvolacími námietkami obsiahnutými v odvolaní z 27. augusta 2012, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.) a vzťahuje sa aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú

rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutkové a právne závery súdov nižších stupňov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a obe odôvodnenia prvostupňového aj odvolacieho súdu ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. V odôvodnení rozhodnutí súdy dostatočným spôsobom, stručne a zrozumiteľne objasnili spôsob určenia trov konania. Zo spisu vyplýva, že súdy pri odôvodňovaní rozhodnutia vychádzali z názoru, že rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie trov konania bol procesný úspech žalobcu a bolo plne v dispozícii žalobcu uplatniť svoje nároky voči žalovanej aj samostatnými žalobami, keďže majú odlišný hmotnoprávny základ. Z procesného hľadiska žalovaná zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, keď splnila to, čoho sa žalobca domáhal, a preto bola povinná nahradiť trovy konania. Konajúce súdy teda v dôvodoch rozhodnutí uviedli všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odvolací súd teda neporušil právo dovolateľky na súdnu ochranu, ani jej neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovanej odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.

Úspešnému žalobcovi dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala. Na jeho písomné vyjadrenie z 19. 3. 2013 z hľadiska rozhodovania o trovách dovolacieho konania neprihliadol, lebo advokát nepredložil plnomocenstvo, z ktorého by bolo zrejmé, že je oprávnený zastupovať žalobcu, v mene ktorého sa vyjadril, aj v dovolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.